

ISBN 978 90 00 40575 6

ISBN 978 90 00 40576 3 (e-book)

NUR 283

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.stevenfriedman.net

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: © 2026 Steven Friedman

Omslagontwerp: Caren Limpens

Zetwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor iedereen
die wel eens bang is.
Je bent niet alleen.*

*Dat ding onder je bed
kijkt elke nacht naar je.*

*Een spin woont in mijn hoofd.
Die weeft een vreemd en wonderlijk web.
Van zijden draden en zilveren snaren*
– Uit: 'Spider' van Shel Silverstein

*Een spin zien is niet eng.
De spin niet meer zien. Dat is eng.*
– onbekend

Proloog

De Huivering

‘**M**ats Mulder... ik ben de demon Pazufa en jouw ziel is van mij!’ brult een schelle stem.

Mats draait zich om en laat van schrik de stoffer in zijn hand op de vloer van de antiekwinkel vallen als hij recht in de uitpuilende ogen van een duivelsmasker kijkt. Het houten gezicht heeft twee grote hoorns en een onmenselijk brede mond waarin vier rijen puntige tanden staan.

‘Luum!’ roept Mats bozig als hij ziet wie het macabere masker draagt.

Vanachter het masker begint Lumen zo hard te lachen dat ze ervan moet hoesten.

‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je me niet zo moet laten schrikken?’ broemt Mats, terwijl hij de veren stoffer op-raapt. ‘Ik had wel iets superduurs kunnen omgooien.’

Lumen trekt het rituele masker van haar gezicht en glimlacht naar Mats. ‘Kom op, je zag toch wel dat ik het was?’

‘Daar gaat het niet om,’ zegt Mats en hij gaat verder met het afstoffen van een glazen kast die van boven tot onder is

gevuld met antieke borden, potjes, lampen en klokken. ‘Wij hebben meneer Lezaar beloofd dat we goed voor deze winkel zouden zorgen, dus dat moeten we ook doen. Hoe kom je eigenlijk aan dat masker?’

Lumen bewondert het angstaanjagende houten gezicht in haar handen. ‘Ik hem ergens achter in het magazijn gevonden. Ik moest meteen aan jou denken.’

‘O, dank je,’ roept Mats. ‘Zie ik er zó vreselijk uit?’

‘Nee, gekkie,’ lacht Lumen. ‘Maar hou je niet meer van enge dingen dan?’

Mats draait zich weer om naar Lumen en kijkt nog eens goed naar het lugubere duivelsmasker met z’n gedraaide hoorns en bizarre ogen. Het is precies waar hij en Lumen zo van houden: gruwelijk en onmogelijk om je ogen vanaf te houden.

‘Oké, hij is wel wreed,’ geeft Mats schoorvoetend toe. ‘Maar vindt Lezaar het goed dat je ermee rondloopt? Misschien is dat ding wel hartstikke duur.’

Lumen haalt haar schouders op. ‘Er zit geen prijskaartje aan. En als-ie echt zo duur was, had Lezaar hem niet in een oude kartonnen doos onder een stapeltje kranten gelegd.’

‘Doe toch maar voorzichtig,’ antwoordt Mats. ‘Ik heb geen zin in een boze Lezaar.’

‘Hoe lang doen we dit nou al?’ zegt Lumen, terwijl ze het masker voorzichtig op een plank zet, tussen een olifantenbeeldje en een roestige koffiemolen in. ‘Hij werd niet eens

boos toen jij op die doos met antieke borrelglaasjes ging zitten.’

‘Dat was een ongelukje,’ mompelt Mats.

Lumen kantelt haar hoofd en kijkt met een tevreden glimlach naar de plek die ze het masker heeft gegeven. ‘Weet je nog dat we dachten dat Lezaar kinderen in een grote gehaktmolen stopte en daar vleestaarten van bakte?’

‘Tuurlijk.’

‘Of dat hij kinderhoofden op het lijf van huisdieren zou naaien?’

‘Wat is je punt?’

‘We verdachten meneer Lezaar van allemaal vreselijke dingen. We hebben zelfs midden in de nacht ingebroken in deze winkel. En toch werd hij niet boos. Wat we ook doen, hij is alleen maar superaardig voor ons.’

‘Je zegt het alsof het iets ergs is.’

‘Niet erg, wel opvallend.’

Mats stopt abrupt met zijn klusje en kijkt zijn beste vriendin wantrouwig aan. ‘Wat wil je zeggen, Luum? Dat Lezaar liegt? Dat-ie tóch van plan is om meubels te maken van onze botten, of zo? Kom nou. We weten nu toch wel beter?’

‘Is dat zo?’ antwoordt Lumen met een serieuze blik. ‘Wat weten we eigenlijk nou écht over hem? Herinner je je Hans en Grietje nog? Die gingen ook heel blij dat snoephuis in en toen...’